

בס"ד יום ג' פרשת ויגש ג' טבת תש"פ

משיבכהלה

במודר זה מופיעה שאלה שבועית בנוסח הגילוון הבא, התשובה הנכונת ישולב בORITY האפresher ביליאון הקרים, כל מי ששולח תהובה מובהרת על השאלתך נכנס להגלה!

הפרש השבוע: 100 נק'

(ההגדלה על דעת רבי המפעל)

שאלת האם האם בשםים, יזכירו לומדי הש"ס במסגרת 'דף הימוי', את כל מה

שלמדו ושכחו?
על הפסוק (משל פרק י פסוק ג) לא יזכיר ד' נטש ציקי, כתוב במדרש (משל פרשה י), תלמיד חכם צלזון שמתעטף בחומר מותן דבר תורה מהר שיטולו וממנו דבר אחד, אשר בשערת פיטורין מן העולמים נטה נפלשו מן עילו נדע שנלאיכי השורה באין סודין אותו לפניו, ובשלnellיא ריא לו בשעת פנים ליתדי לבא לפני הקדוש ברוך הוא.

אם אכן כתוב בפניהם דבר האם (אליהו רבבה פרשה א) מיקן אמרו כש Kirby אמר אדם יהא תפוץ בזיו, כדי שלא תשיגנו בשזה וכליוה בשעה שאומרים לו, עמדו ונירק מקרא שקוריתו, עמדו ונירק משנה שעונתה.

איך מייחסים את ההיסטוריה בין שני המאמרים? והאם הזכרות הלימודית הוא ודואג בגען שלא ישכח, או אבל לימוד? ומה מカリים גם לאדם שקרה ולא הבין?

תשובה שתגיעה עד יום ראשון הקורוב בערב (תשובה שתגיעה אחריו יום ואשון וכוכן להגלה האהאה), בירוחם פוטי המשבב (שם, טלפון, מקום לימוד) בצד חוואשיותו הבודאות:

- בנקו 'הלבנת' ספ. 02-5370785
- במודיעין 'דים לילו' ו'קהילות', קומת 'הילכתא' גיליאן 'עומק הפישט'
- בהדר קל הלשון; סייבת מרד רושלים, תיבת 'hilketta'
- בקסק מופע 1532-6507823
- במייל 5047867@gmail.com

הזכות בהగרת גיליאן 246 על סך 100 נק'

ה아버ץ החשוב הרוב אברם ישעיהו כהן שליט'א
כולל 'ארחות תורה' בני ברק

**מדור זה נתרכם השבוע לרפואת הרך הנולד בן דבורה בת אסתר בלומה
בתוך שאר חולין ישראל**

נושא הגליאון

'עבידנא יומא טובא לרבענו'

יום טוב בסיום מסכת!

סיום הש"ס בתאריך ז' טבת תש"פ לומדי הדף היום מסיימים את הש"ס במחזור ה'י"ג, ומשום כך ביום אחד הוגרים את שמחת סיום הש"ס בקרבת רבנות אלוף ישראל בכל קוצוavel, מכנהג שיראל שבורבים בשמחה בכל סיום מסכת ובפרט סיום הש"ס, בסעודות גדולות ובשירות ותשבחות. ו'ומא קגרים', לרבר מה הגדר של דברי אבוי עבידנא יומא טובא לרבענו, והאם הוא חוויל או רשות, ומה המעלה בעשיות יומא טובא?

מקורות לשמחה בסיום מצוה

סעודה מצוה לגמורה של תורה: יסוד הדבר מפורסם בגמ' (שבת דף קיח): "אמר אבי תתי לי, דכי חזנא צורבא מרבען דשלים מסכתיה, עבידנא יומא טובא לרבענו". רשי' (שם) כתוב שבאי היה ראש ישיבה, וביאור בים של שלמה (בבא קמא פרק ז סיון מז) שרש'י' בא להסביר, מודיעו דוקא אבי היה מהדר לעשיות יומא טובא, ולא אנשים אורחים שהו בדורו, ולכן פירש שABI היה יומא טובא, והוא מודע לאחרים למצוות.

מקור נוסף לשמחה בגמר מצוה, למזרנו במשחה (תעניית דר כו): אמר רבנן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים לשירה כחמשה עשר באב וכויים הכהרים. ומובואר בגמ' (תעניית דר לא. בא בתרא דר קכא): שאחד הטעומים לשמחה בט"ז באב, ממשום שבאותו היום פסקו מלכורות עצים לمعدקה, וביאור רושב'ם (בבא בתרא קכא: ד"ה מיסין) שהיו שמחים ביום שפסקו, כי השילומי מצוה גדולה. וכותב הנזוק יוסוף (בבא בתרא דר גג: מדפי הר' י"ף) שהמנגה לשמחה בעניין מצוה, ובהשלמת המצוה יושני שמחה ומשתה ווים טוב.

מקור נוסף לשמחה בגמר מצוה, כתוב פסוק (מלכים א פרק ג פסוק טו) וקיים שלמה והבקה חלמה, ניבוא ייושם יעדמד

דמות דיוקנו של
הג"ר מאיר שפירר זצ"ל
מוחלול הדף הימוי

**הגילוון השבוע הונצח לזכות התורם
ומשפחתו שליט'א
ולעלילוי נשמת ר' ברוך בר' יעקב
ת.נ.צ.ב.ה.**

תרומות והנצחות

חיגנו עכשו

02-5377085

שלוחה 8

עובד יומא טוב לא רבנן. מחמות רוב חיבת המצווה. ומשמע נמי מה אדabiי, דאפיילו ייחיד שיטים, מחויבים אחרים לטאים עמו, הראי עבדיא דאביי.

אמנם בספר מאור ישראל (תענית שם) נחalker וסובר שבטי' באב היהה שמהה, משום שכירית העצים למערכיה היהה כרכבה בביטול תלמוד תורה, ועכשוו שבו לישוק בתורה, כמובן בפירוש ביבינו גראום (באא בתרא דר' קכא), וזהו הביאו בהמשך דברי הגම' שם' מכאן ואילך מאן דומיסיף למדוד תורה יוטיך'ים, כי עשיין כבר יכולות לתכל מעיניים בתורה, ואין להם טרדה של כריית העצים.

3. שמחה כמה ימים...

המשר השמחה: כתוב בספר חוות יאיר (סימן ע) הובא בפתח תשובה (ו"ז סימן רמו ס"ק ח) שסעודת סיום הוא סעודת צדקה, וגם הימים שאחריו הסויום נקראו סעודת מצווה, ואולי גם יום שאחריו נקרא סיום, כפי שעשיה שלמה המלך חנוך הבית שבעה ימים, וכמוכואר גם בגמ' (מועד קטן דר' ט), ומוכוח שיש לכל השבוע שניות לסויום.

ובספר דרך שיחה (עמוד רמא) הובא עדות הג"ר ירחמיאל גרשון אדלשטיין שליטא, שהחzon איש הוכיה בשלמה המלך שעשה סעודת שבעה ימים על בית המקדש, שבוכר בערב פסח שעשה סיום ואכל, לא צריך בסעודת הבא יהלעת עוד סיום, כי הכל חשב סעודת של הסויום. וודגש הוגי"ג, שלא היה וד' משא ומתן בהלכה' כי אם בדרך' שיחת חולין של תלמידי חכמים. והשיב על קר הג"ר חי קנייבסקי שליטא (שם) שגם משיחת חולין של החזו"א נוכל ללמוד הלהכה!

ובחומר שני (פסח סימן תע עסיף ב עמוד נג) בשם החזו"א לגבי תענית בכורים מוקדם, שצירף את סברת החנות יאיר, להתייר לבוכר שניות ביום חמישי, לאכול ביום שישי.

ובשות' מת מהר"ם בריסק (חלק א' סימן קלג) העיר על הראייה של החנות יאיר מהמדרשי, היכן מצינו שבשת' ימים, ואם יש ראייה לשבעת ימים מדו"ע כתוב החנות יאיר רק לחמות ולחדרות לאחריו ולא יותר, והסביר ש'לא זהה להבini דברורי הקודושים', ובஸוגרים ריצה לומר שיש טעות סופר בחנות יאיר, עיין שם.

בשות' מתנת יצחק (חלק ח סימן מה) האריך להוכיח מכמה פוסקים, שרך ביום הסויום נקרא סעודת מצווה ומתיר תענית בכורות, אבל ביום שלאחריו לא מתייר, ובאר בסבירתו הרבה פוסקים שלא הכוינו מונחים בבית כפי שהוכיה החנות יאיר, כי הם סבורו שאין דאית' מהחינה הבית של כל יום היה סעודת מצווה גדולה בפני עצמה, כי הרי כל שבעת הימים הקרים רקובות לכובד חינוך הבית.

4. מעלת השמחה בסיום

טעם לעשיית סעודה: כתוב האבדורהם (מליה וברכותה) בשם ר' משה רבנן שהטעם לעשיית סעודה בסיטים מסכתא, הוא משום שהקב"ה רוצה שכל כוחות הנפש ימשכו אחרי השכל, וזאת על ידי עשיית המצווה ודרישת החכמה, שכך יש להם חלק בשמחה המגיעה לשכל הרוחני, כשהאדם עושים מצווה או כשמנגע להכמה, וזה על ידי שעושה סעודה עם אכילה ושתייה.

וכען זה מצינו בגמ' (פסחים דף סח): אמר רבי אלעזר הכל מודים בעצרת דברענן נמי לכם, ופירש רשי" שישmach בו במאלול ומשתה, להראות שנוא ומקובל יום זה לישראל

לפניהם ארון ברית ד' געלו עלות ניעש שלמים וניעש משתה ללו עכדי', שהקב"ה נגלה לשכמה בחלים וננתן לו לב חכם ונבון ראוי לא היה כומו, ועם עשור וכבוד, וכחוב על השוק הזה במדרש רבה (שיר השירים פרשה א אות ט קהילת פרשה א), אמר רבי יצחק (אליעזר) מכאן שעשוין שעודה לגמורה של תורה".

2. להלכה

באו רוע' (חלק ב הלכות סוכה סימן שכ) מבאר שרבי יצחק למד مكان, שהרי שלמה המלך כאשר הגיעו למגרה השלימות לפני חלקו בחכמת התורה, עשה סעודת שמחה, אך הומר תורה שכולה חכמה, כדי לרשות שסודה ומשתה, וזה מקור המנהga שבמלוכתו שושני"א, حتני תורה וגדרה סעודת גדרה (סוכה דף קג): לאחר בברי המדרש, אף עושין סעודות גדולות ותענוגים גדולים בימי שמחות תורה, לבכוד סיום סיום נקריא סיום, וכך' סימן פרטס), שלכך בשחתת תורה וחתן בראשית עוזים שמהג' גודלה, כמבואר במדרש רבה שר השירים, שעשוין שסודה לוגורה של תורה.

דין זה מופיע להלכה כמה פעמים, ברמ"א בהלכות תלמוד תורה (יורה דעה סימן רמו סעיף כו, ומ庫רו בנימוקי יוסף ומימרא דאביי), לגבי המסיס מסכת, מצוה לשמה ולעשות סעודת שמחה, נקראת סעודת מצווה. וצ'ין הג"ר"א (ס"ק עו) למ庫רו ברש"ב בא בא תרара.

וכן בהלכות תשעת הימים כתוב הרמ"א (סימן תקנא ט עסיף), בסעודת מצווה כגן סעודת סיום, אוכלים בשותהין יין כל השיעים לסייעה. וכן נזינו במשנ"ב (סימן תע ס"ק י) לגבי תענית בכורים, שבקמה מקומות נהגו הבכורים להקל ולأكلול בערב פסח, בסעודת מצווה, וכן בסעודות סיום, אף שהbacורim לא למדו את המסכת מצטרפים לסעודה, והמנאג שהbacorim שומעים את הסויום ומctrופים לסויום ואח' גושים סעודה.

וכן פוסק הרמ"א בסדר יום שמחות תורה (אורח חיים סימן פרטס סעיף א) וקורין יום טוב האחרון שמחות תורה, לפי שמחון ועוושין בו סעודת משתה למגרה של תורה, ובמשנה ברורה (ס"ק ו') צ'ין למ庫רו במדרש שר השירים. בונס', דין השמחה בסיטים, מזוכר ברמ"א בסדר יום שמחות תורה (יורה דעה סימן רמו ס"ק ז) בשם תשובה מהר"ם מינץ, שיכול לשיר מעט מסוף המסכתא לשעתו הcores בזמן ראוי לתקון בו עשויה. ולכן ווגדים הבעל' בתים להגיון לישיבה בתחילת הזמן, והרב היה מזמן את הקהל לסייע מסכת, והוא שעוזת מצווה, ואיפלו אבל תורן למוקרו במדרש שר השירים.

"ב' חדש על אבוי ואמו יול לסייע סעודת הסיטים. והגביא הש"ר את דברי הים של שלמה (בבא קמא פרק ז סימן מו) שהוכיה ממעשה דאביי דאפיילו מי שלא סיים המסכתא, מצווה רבה שישמה עס המסיים, שהרי אבוי, למורות של לא סיים, עשה רבה שישמה וממשמע מהה מזמן אף אחרים, עמו. דהה לא אמר עבדינא ליה ומאם טבא, אלא לרבען קאבר. ואך שאבוי היה הולח ומצמצם ביותר, כמוכואר בגמ' (שבת דף לג). אבוי חש בחדרונוקא. אמר רباء, ידענא ביה בחנמניינ דמכפין נשפייה. איפילו הци

השו"ת השבועי מ'בית הוראה הילכתא'

שאלה: האם מותר למורה לתת את המבחנים לתלמידות שללה, שככל אחת תבדוק את המבחן של חברתה, כדי לחסוך במורה את הטירהה שבדידת המבחנים?

תשובה: לכבודה אסור לעשות כן, יש בזה הלבנת פנים ולשון הרע (כמובא בחרפ' חיים כלל א' שאסור לש"ד הוא גם היכן שאינו מספר בפיו, אלא מראה כתביו של פלוני שניכר מהם גנותו), ואינו דומה لما שהמוראה עצמה בודקת את המבחנים. טורי המבחנים נועשו על רעת וכ' כרך ה' הא דרך, אבל אין למסור את המבחנים לתלמידות, ועל המורה לטוחה ולבדוק את המבחנים בעצמה. ולא מועיל שתוודיע לתלמידות לפיה המבחן, כי באמת אינם מסכימים אלא שלא נעים להם לסרב.

(אם אין למורה אפשרות כל לבודק את המבחנים, או שקשה לה מאוד, עליה לעיל לשאול שאלת חכם' שידין בכל מקרה לגופו, האם מותר לה לתת את המבחנים בודקת חיצונית שמכירה את התלמידות, או שאינה מכירה את התלמידות).

הערות לכותב התשובה ניתן לפנות ל'בית הוראה הילכתא' 4-5350535-02

פסח ובערוב ראש השנה, שבhem פטר את עצמו יין פחוט מריביעית. ים, אכל כזית מזונות ושתה קצץ יין פחוט מריביעית.

6. שהשמחה בمعنىו

אמירת שהשמחה בمعنىו: כתוב הימ ש' של שלמה (כבא كما פרק ז' סימן לו) שישום ספר הוא סעודת מצוה, כדמוכח בגמ' בשบท, והיה לברכ' שהשמחה בمعنىו' בסימן מסכת, שאין לך שהשמחה יותר לפניה הקדוש בועלמו אלא 'אמות של רvineה של תורה, אין לה'hab' בועלמו אלא' ח' ל'עולם לא היה הילכה, וכן הרוה פעמי אהבת הילכה למעשה, וותבלול השמחה במחנות גדיות, על ידי סבות קשות, ותלה הסרתו בכר, שעבר על דברי רבותיו, שלא שמעו מעולם דבר זה.

טעם הדבר שאין לומר שהשמחה בمعنىו' בירור השלוחן (ירוה דעה סימן טו עיף מה) במשמעות נשואין התקנו לברכ', שכן השמחה שלימה בינוין הזה, מפני שהאדם קיים במיין ולא באיש, ואילו היה האדם חי לעולם לא היה ציריך לישא אשה ולהילדי בנים, וכן אנו אמרם' שהשמחה בمعنىו' לומר שבעולמים זהה אין שמחה שלימה, והשמחה השלימה הוא במעונו של הקדוש ברוך הוא, אבל בתלמידות תורה שהיא הגודלה מכל המצוות, כמו שאמרו באבות' (פרק ד' משנה ז') יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בועלם זהה המכילה היללים הבא, אם כן השמחה-peה ואין ציריך לומר שהשמחה בمعنىו'.

אותיות סימן:رمز נפלא אמר הגר"א מוגילה (mobia בסוף ספר קול אליו משוו"ת ריב"א הקטן), שארבעת האותיות המורכבות את תיבת 'סימן', הנגלה והנסתור מגיעים לאגוון יגיטריה. האות ס' ביגיטריה 60, 60, ו' הנסתור מ' ביחס ביגיטריה 6'. ביגיטריה 10, 10, ו' ד' ביגיטריה 10. מ' ביגיטריה 40, והם הנסתור ביגיטריה 40, 40. לרמז שהגילה הינו יי' שלמד בפעול, והנסתור הינו שלא למד אלא משתף בסימן, שניהם שווים לסייעם.

ואמר על כך הרה"ק רב' מאיר מקובין זע"א (מרביבי

שנתנה תורה בו). פרטוטם הטעון: בספר ים של שלמה (בבא קמא סוף פרק ז') הוכיח מהה שאובי עשה יומא טבא לרבני, ש'נרגע כל ישראל אל לסיים מסכת וליין שבחו למדום, ולפרנסם אותה שמחה שזכה לך, וועדים סעודה בעת שמיימי'. משמע מלשונו שהוא מפרנסים זאת לרבים, ולא חששו ליאו. וכך ראה.

וכן הוכיח הגר' משה שטרן (שו"ת באר משה חלק ג' סימן קוו), שהמשם מסכת, עשה את הסים ברבים ואנו בכר החיש איטור גואה, שהרי כגב הש"ך (סימן רמו ס'ק כז), שחביבים לטעמו עמו על הסים, ובדבר שבחובתו אין גואה.

הצען לכת:マイיד העיד האדמוני מלוייזנבורג זצ"ל (اذירות דבוי יציב שבת ד' קט) שאדמוני'יראנן ורבבה מצדיקי הדורות שזכה בהיכרhom, שלא הוי עושם סעודת סיום. והוא ביריך כן מליחון הגם' בשบท, שרך אבוי היה עוזה יומא טבא לרבען כשהצורבאו רובנן השלים את המסכת, אבל הצורבאו בעצמו לא היה עוזה יומא טבא, אלא היפר, למד את המסכת כו' שצדרין, והאם זכר אותה, והזכר התחיל ללימוד אותה שוב, בתקופה שהפעם זיכה למדדה כראוי, ורק אבוי שהבחן בו שישים מסכת עשה יומא טבא לרבען.

5. מצוה או חיוב

מצוה לעשות סיום: בלשון הנומיקי יוסף הנ"ל משמע שהוא מנגן לעשות סעודה בגמר המצויה. ולדעת הגר"ח קנייבסקי שליט"א (אוריתא גליון כ' עמוד קכח) והגר"ר גיסים קרוליין זצ"ל (חומר ששי שבת חלק א' עמוד ס'ק) יש 'מצויה' לעשות סעודת סיום ממש שוכן כבוד התורה אבל אין בכר' חוויב', ווועס' ברשות סיום שיאם עוזה בהשתתפותה עשרה מיישראל, יש בכר' גם מעלה של 'ברובע עט' וכו' בט'ז' (ו'ד סימן רמו ס'ק כז) לא מזכיר שזהו חיוב, וגם בלשון הרמן'א כתוב 'מצויה'.

חיווב: כתוב בש"ת צ"ץ אליעזר (חילק טז סימן טו) 'שברב'א' (ו'ד סימן רמו סעיף כ' ו'ט'ז' (ס'ק ט) הזכר 'מצויה' לעשות סיום ולא השורץ חיוב לעשות סיום, אמן דיק' מליחון הש"ך (ס'ק כז) שהביא את לשון המהרשה' ל'זאפילו' יחד שישים אורתום לסייעים, משמע מדבריו שהשים הוא חיוב ולא רשות.

הגר' יעקב ליפשיץ זצ"ל (המצור שר רבי יצחק אלחנן, בספרו מחתיקי הדת לך א' עמוד מה) כתוב שמקובל מפי אנשי אמרת, שקידלו מפיו של גאגאו רבי חיים מולוואצ'ין זצ"ל, 'כל חברה שאינונה עושה סעודה, אין לה קיון'.

טעודת פת: בספר שכיר שכיר (הילק ב' סימן ריג, כתבהה בתחילת השאה ר'ח' תמוז שנת תש"ש והמחבר עצמו נהרג בשואה) דיק' מליחון הגם' יומא טבא', שצדרין לעשות כמו ביום טוב ברוב עם ולא לצמצם יבאי בשיר ווין כל סעודת מצואה, ולדעת רדה'ק מלובליין ייע"א אם דגים א' יחס' מסודרת מצואה. ובספר בארות המים (ו'ד סימן ח') ביאר ש'יומא טבא' הכרוכה לטסודה, והוכיחה מהגמ' (ברכות דף ד' מ). ר' רב' מאיר התייחס שאם רב' יירא יתרפא עישה יומא טבא לרבען, ועשה סעודה לכלוחו דרבנן, והיה זה סעודה עם פת.

זעונת: אמן מובא בארוחות רבינו (חילק ב' עמוד ריד) על הרה"ק קנייבסקי זצ"ל כשלים מסכת היה שותה קצת יין פחוט מריביעית ולא אכל מזונות, ובסיום שעשה בערב

עדכוני הלכה

סיום מסכת...

הג' אשר ויס שליט' אמר בשיעורו בעניין סיום מסכת ניירין להՁין בקהל הלשון יש לדקק בלשון הגמ' (שבת דף קיה): "ואורו בא' ימיון ד' כי חניא צורבא מרנן דרבלין סלטס מוסתיה עבידנאו יומא טבא לרבעין" מוזע הוחר צורבא מרנן? וננה ריש' פדר בעממה מקומות בש' צ'רובמא מרנן היינו חרדיין, ויש לבאר שהרי בעלם הישיבות בדרך כלל והחומר ההפוך מושכים עשיים הרבה סיימים, אайлוי החדרפים ולמדנים פחות גורסים דפי גمرا ושווקים כיחסן צורבא מרנן שיעשה סיימים מסכת עבידנאו יומא טבא, ללמוד שגמ' הלמדנים צדיקים להשכיע בספר! ביגלון עמק הפשת (ספר 164 יומ' ג' פרשנtur בתמוך ה' ערך עלי' ביבים מסכת). אמירותה י' הדור עלי' ביבים מסכת.

תורה מעולם החסידות חלק א' עמוד קח), שמתפלל שיתקיים בו מה שאמר Dodd המליך **בתוכה** (פרקכו פסוק ד) ועם געלמים אל באזא, שאינו רוצה להיות מוהגנלים שרק נחשבים כלאודים, אלא שהוא חלקו ממלוכדים בפועל.

עוד אומרים בשם הגר"א מילוא שאליו היו יודעים בני אדם מעלה תעוזת הסיום, היו מלקרים את הצלחת בטעות הסום, ומעלה התיסום מראים בראשי תיבות של המלאך המקטחו סמא",ל, סימן מסכת איי לעשות

קינסטלייכער שליט'א. קינסטלייכער שליט'א. קינסטלייכער שליט'א.

סיכום ה吉利ון:

- ד. הנולדים בוגר מזור:** כמה מקורות בשם זה מזכו. א. גם' בשבט שאב"י עשה משטה לסיום של צורבא מרבן. א. בט' באב היה שמהם הגל גמר מזcitת קרית עציים למלוכה וכותב הנומוק יוסף שההשלמת מצוא עוזים משטה ושםחה ווים טוב. ג. שלמה המלך עשה שמהה על החכמה שקיביל וכותוב במדרש מכון שעוזים סעודה למגילה של תורה. ופירש האבודורם שהמתרה בסעודה, שהייתה גם לשאר כוחות הגורם חיל בשמהה.

ב. להלכה: ר' ר' פפסק, כשה במסות מצוא לטענה ולעתות שעדות מצואה, ובתעתש והמים מודר לאכול בשאר, ובמשתח תורתה עוזים סעודה לכל הקהלה. ובמשנ' ר' הביא מגה היכרים בערב פסח לאכול בסעודת סיום. ותכתב הש' ר' בשם המהר"ל שאפייל מיל שלא סיים מזcouה רבה ישמעה עם המסייע, ואפיילו חיד' שישים מוחייבים אחרים לסייע עמו.

ג. שמהה דזוליה: לדעת החות' אייר אפשר לעשות שודות סיום גם אחרי יומיים, ויש שפפקו על הראייה והורה החזו'א' למסור על החות' אייר. ב' אם של שלמה מתחילה רצה להנגן לביך שהשמהה במיעונו, והסיק שאין לברך שהשמהה במיעונו.

ד. פרשנות: לדעת הג' ר' משה שטרן מודר לעשות סיום מסכת בפרוסום ואין לחוש ליוירה, מאידך העיד האדמו"ר מקליזנבורג שמנגינה צדי'κ אמת לא לעשות סיום ממשום 'הצען לכת'.

ה. רשות: לשון הר' א' שיש מצוא לעשות סיום, ובשלוון הייש' ששהובא בש' ר' מודיעק שזה חובה, והורה הג' ר' קנייבסקי שהוא עניין ולא זיין.

ו. סעודה: טוב לעשות סעודה עם בתשרי ווין וסיגרים ובכבוד עם. הג' ר' קנייבסקי כשהי' שותה קצת יין ולא כלל מזונות, והוא שעה בערב פסח ובערב ראש השנה אבל כזית מזונות, שתה קצת יין פחת מובייעת.

וושא הגלילו הבא:

'לעולם הבא יזכירו לאדם מה שלמד ושבח'

ביגיעו ונשד ליטורט אם לב בלומדיים ולא לסתור מושג רלו ליטו במבוקות

אפשרות להנצהה לע"נ לרפו"ש, וכדומה.

יתן לשולח רעיהות ותיקונים, הוסיף והערות, להגדיל תורה ולהאדירה.

אפשר לתורם עברו הוצאה הגלומות בעמדות הממוחשבות של 'נדירים פלוס

וז' קהילות' ברוחבי הארץ, תחת המדור 'קופות נספנות' לפי החיפוש: 'עומק הפשט'.

תא 02-535-0-535
חטוה אונליין

לקבלת ה劄יון במייל
5047867@gmail.com

02-6507823: פקס

**קו הילכתי
02-5377-085**

ניתן להאזין לשיעורדים, הודעות, עדכונים, רישום להגרלות, ועוד...